

#ikbenNoa

Op zondag 2 juni is, volgens haar eigen wil, de zeventienjarige Noa Pothoven gestorven. Op jonge leeftijd had ze seksueel geweld meegemaakt en sindsdien ervoer ze haar leven steeds meer als ondraaglijk.

Veel is er afgelopen dagen wereldwijd gezegd en geschreven over personen, wetten, omstandigheden, die deze tragedie – door paus Franciscus ‘een nederlaag voor iedereen’ genoemd – mogelijk maakten of niet konden voorkomen. Velen hebben geprobeerd Noa te helpen, zo goed ze konden.

Wat voor hulp zocht Noa? Dit is wat ze zelf schreef in haar boek, na al het vreselijke wat haar overkomen was: **ik hoop dat ik nog iets bijzonders tegenkom; dat er nog iets bijzonders gebeurt, waardoor ik toch weer zin krijg om te leven.**

Met pijn in het hart vertrouwen we Noa, die we niet kenden maar van wie we de schreeuw zo goed herkennen (en die juist daarom zo’n goede vriendin had kunnen zijn), toe aan hetzelfde Mysterie dat haar eens liet leven. Haar laatste hoop, tegen alles in, geeft ons een verantwoordelijkheid: zijn wij in ons leven iets zo ‘bijzonders’ tegengekomen, dat het weer zin gaf om te leven? Is ons zoiets gebeurd? En zo ja, was het een kortstondige illusie, of hield het stand in de tijd? En beseffen we dan hoe bijzonder dat is? Hoe noodzakelijk, hoe vitaal, voor onszelf en voor de mensen om ons heen? Welke gelegenheden hebben we om onszelf en de mensen om ons heen, die dezelfde schreeuw in zich meedragen als Noa, ermee in contact te brengen?

**Gemeenschap en Bevrijding
Nederland**

juni 2019

On Sunday, 2 June, by her own decision, 17-year-old Noa Pothoven died. She had suffered sexual violence at a young age, and since then, she experienced life as increasingly unbearable.

In these last days, much has been said and written, all over the globe, about people, laws, and circumstances, that have enabled or were unable to prevent this tragedy – what Pope Francis has called ‘a defeat for all’. Many have tried to help Noa, as they could.

*What kind of help was Noa looking for? This is what she herself wrote in her book, after all the horror she had been living: **I still hope I will encounter something special; that something special may still happen, that will make me want to live again.***

With pain in our hearts, we entrust Noa, who we didn’t know but whose cry we recognize so well (and who, precisely for that, could have been such a good friend), to that same Mystery that once let her live. Her last hope, against everything, gives us a responsibility: did we, in our lives, ‘encounter something special’, so special, that it made us want to live again? Did something like that happen to us? And if so, was it a short-lived illusion, or did it withstand the test of time? If something special happened, and resisted the passage of time, do we realize how necessary, how vital that is, for our own lives and for those around us? What occasions do we have to make ourselves and those around us, who carry in themselves Noa’s same cry, encounter it, too?

**Communion and Liberation
in the Netherlands**

June 2019